

Ὀλίγος κόσμος ἔμεινε στίς πόλεις
Μές στίς αὐλές στούς δρόμους στίς πλατεῖες
Οἱ ἀπομένοντες καρτομοῦν τὰ θλοσυρά τοῦ παρελθόντος χρόνια
Διότι οἱ μοῖρες γράψαν στά ντουβάρια
Τά ριζικά τῶν νέων ἐποχῶν
Κι αἴφνης παντοῦ ὅπου τὰ δέντρα ὑψώνονται
Σέ κήπους σέ δένδροστοιχίες
Καί ἄς εἶναι ὁ μήνας Μάρτιος
Σάν προανάκρουσμα τοῦ ἐπερχομένου θέρους
Ἐκστατικές ξεσποῦν οἱ συνηχήσεις
Τῶν δονουμένων τζιτζικιῶν.

Κι αἴφνης κοντά στής πανηγύρεως τόν χῶρο
Μέσα ἀπό σπήλαιον βαθύ προβαίνει
Ὡς ἄνθρωπος Νεαντερτάλειος.
Ὡς ἄνθρωπος ἀπόλυτος ὀριστικῶς erectus

Πολύ πρὶν ἀκουσθῆ ἡ κλαγγή τῶν λεγεῶνων
Πρωτόκλιτος καί ἀρχέτυπος προβαίνει
Στό φῶς τῆς πανηγυρικῆς αὐτῆς ἡμέρας
Ὡς μέγας ἀναμάρτητος Ἀδάμ
Μ' ἓνα λαλίστατον εἰρηνικό πουλί στόν ὦμο
Ὡς ἄρχων τῆς νῆς μοιραῖος προβαίνει
Ἀναζητῶν λαόν πιστόν καί ἀγέλας καλλιμάστων νεανίδων
Βαρύνδουπος κισσοστεφῆς προβαίνει
Θανάτῳ θάνατον πατήσας
Ὁ νέος αἰών.

«Ἡ σήμερον ὡς αὔριον καί ὡς χθές» (1966)

Ο ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

Γλυκά θροῖζουν γύρω μου τὰ δένδρα. Τί ὑψηλός καί αἴθριος πού
εἶναι ὁ οὐρανός! Μέσ' τήν ψυχὴ τό οὐρανόιο τόξον καί στήν καρδιά
μου μέσα - σιλιπνός, πασίχαρος κορυδαλλός - λαλεῖ ὁ μικρός
μου γυιός.